

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce společnosti **OrBit spol. s r. o.**, se sídlem Nový Jičín, Hoblíkova 18 a 20, proti žalovanému **Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem Brno, tř. Kpt. Jaroše 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 11. 2005, č. j. 2 R 43/05-Hr, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 1. 8. 2006, č. j. 62 Ca 1/2006 – 34,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobci **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný jako stěžovatel včasnou kasační stížností napadl shora uvedený rozsudek krajského soudu, kterým bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 11. 2005, č. j. 2 R 43/05-Hr.

Uvedeným rozhodnutím žalovaného byl zamítnut rozklad žalobce a potvrzeno předchozí rozhodnutí vydané v prvním stupni správního řízení Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže č. j. VZ/S77/05-153/2556/05-Va ze dne 13. 6. 2005, jímž bylo zastaveno řízení o přezkoumání úkonů zadavatele učiněných při zadání veřejné zakázky „Podpora terminálu Citrix – Citrus Subscription Advantage“, neboť nebylo shledáno porušení zákona.

Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti:

Zadavatel (Česká republika, Ministerstvo obrany, Tychonova 1, Praha 6) ve výzvě k jednání č. j. 04/738-8-5888 ze dne 18. 3. 2005 (bod VI. písm. D/) požadoval oprávnění k podnikání, a to textem odpovídajícím § 30 odst. 2 písm. c) zákona č. 40/2004 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon č. 40/2004 Sb.), tedy „prokázáním oprávnění k podnikání, včetně předložení výpisu z obchodního rejstříku či jiné evidence ne starší než 90 dnů ...“ Šlo o výzvu k jednání v rámci veřejné zakázky „Podpora terminálu Citrus – Citrus Subscription Advantage“, která byla zadávána v jednacím řízení bez uveřejnění podle § 27 odst. 1 písm. b) zákona č. 40/2004 Sb. Zadavatelem oslovení uchazeči podali nabídky, přitom ohledně žalobcovy nabídky zadavatel dospěl k závěru, že žalobce požadavek podle bodu VI. písm. D) výzvy k jednání nesplnil, neboť ve své nabídce nepředložil oprávnění k podnikání, ale pouze výpis ze živnostenského rejstříku. Z tohoto důvodu byl žalobce vyloučen z jednání, proti rozhodnutí zadavatele brojil nejprve námitkami a následně návrhem ke správnímu orgánu I. stupně.

Správní orgán I. stupně své rozhodnutí o zastavení řízení z důvodu, že nebylo shledáno porušení zákona, odůvodnil tím, že žalobcem předložený výpis ze živnostenského rejstříku má sice vypovídací hodnotu o podnikání určitého subjektu a obsahuje údaje obdobné či shodné s údaji uvedenými na průkazu živnostenského oprávnění, avšak tato písemnost nemá charakter veřejné listiny a jejím předložením tedy nemůže být nahrazeno prokázání oprávnění k podnikání.

Žalovaný v rozhodnutí o rozkladu uvedl, že navrhovatelem předložený výpis z živnostenského rejstříku, pořízený dle ustanovení § 60 odst. 5 zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „živnostenského zákona“), nejen, že nebyl prohlášen za veřejnou listinu ve smyslu ustanovení § 134 o. s. ř., a tedy není veřejnou listinou, ale není ani způsobilý prokázat živnostenské oprávnění, neboť ustanovení § 10 odst. 3 a 4 živnostenského zákona mezi průkazy živnostenského oprávnění předmětný výpis nevyjmenovává. Vzhledem ke kogentnímu charakteru citovaného ustanovení živnostenského zákona pak nelze přijmout navrhovatelem proklamovanou „volnost ve volbě prostředků“ při prokazování živnostenského oprávnění k podnikání, ale znovu je potřeba zdůraznit, že navrhovatel byl v tomto případě povinen postupovat v souladu s živnostenským zákonem a požadavek zadavatele na prokázání oprávnění k podnikání splnit předložením živnostenského listu (či jeho úředně ověřené kopie), a nebo osvědčení dle ustanovení § 10 odst. 4 živnostenského zákona.

Žalovaný vzhledem k výše uvedenému shledal, že zadavatel postupoval v souladu se zákonem, pokud navrhovatele vyloučil z jednání pro nesplnění požadavků zadavatele a s výrokem napadeného rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, který v postupu zadavatele neshledal porušení zákona a správní řízení zastavil, se v plné míře ztotožnil.

Žalobce proti rozhodnutí žalovaného podal žalobu a v soudním řízení krajský soud napadeným rozsudkem rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 11. 2005, č. j. 2 R 43/05-Hr zrušil.

V odůvodnění rozsudku krajský soud mimo jiné uvedl, že spor je toliko o to, zda forma prokázání oprávnění, kterou zvolil žalobce, odpovídá dikci ustanovení § 30 odst. 2 písm. c) zákona č. 40/2004 Sb., neboť ve výzvě zadavatele se žalobci žádné konkretizace způsobu prokázání oprávnění k podnikání nad rámec podmínek uvedených v ustanovení § 30 odst. 2 písm. c) zákona č. 40/2004 Sb. nedostalo.

Krajský soud v přezkoumávaném rozhodnutí dále uvedl, že zadavatel, správní orgán I. stupně ani žalovaný nezpochybnili, že by žalobce příslušným oprávněním k podnikání

disponoval. Zpochybnili toliko formu, jíž žalobce oprávnění k podnikání prokazoval. Trvání na předložení živnostenského listu nebo koncesní listiny za situace, kdy je (kromě obligatorního výpisu z obchodního rejstříku) předkládán výpis ze živnostenského rejstříku, aniž by vyvstaly jakékoli pochybnosti o splnění podmínky oprávnění k podnikání, však nemá oporu v zákoně. Nepoužije-li se přitom v dané části ani jiný zákon (in concreto: zákon o živnostenském podnikání), jak soud shora podal, není zákonného důvodu trvat na předložení živnostenského listu či koncesní listiny.

Krajský soud dospěl k závěru, že žalovaný sice použil správný právní předpis (zákon), v jeho rámci správnou právní normu, jež v úvahu hypoteticky přicházela /normu obsaženou v § 30 odst. 2 písm. c) zákona č. 40/2004 Sb./, avšak vyložil ji nesprávným způsobem a to způsobilo nezákonnost jeho rozhodnutí.

Žalovaný jako stěžovatel napadl rozsudek krajského soudu v celém rozsahu včas podanou kasační stížností z důvodu dle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a tedy z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

Stěžovatel napadá nesprávnou právní argumentaci krajského soudu, když v kasační stížnosti uvádí, že soudem předpokládaná vyšetřovací činnost zadavatele či stěžovatele je v praxi nerealizovatelná a je proto v právním řádu nahrazena mimo jiné institutem veřejné listiny jakožto listiny vydávané soudy ČR či jinými státními orgány, o jejímž obsahu platí presumpce správnosti.

Pro prokazování oprávnění k podnikání podle živnostenského zákona (živnostenské oprávnění) dle stěžovatele stanovil zákonodárce formu veřejné listiny (živnostenský list, koncesní listinu či osvědčení), a proto pouze těmito listinami je možno prokazované skutečnosti postavit zadavateli najisto a není třeba o její správnosti pochybovat. Výpisu podle § 60 odst. 5 živnostenského zákona presumpce správnosti nesvědčí, neboť se o veřejnou listinu nejedná, přičemž stěžovateli nepřísluší posuzovat, proč zákonodárce neoznačil výpis jako veřejnou listinu, avšak pokud tak učinil, jednoznačně tím deklaroval rozdílnou míru věrohodnosti údajů v něm obsažených oproti výše odkazovaným veřejným listinám. Existence či neexistence subjektivních pochybností zadavatele či stěžovatele o správnosti údajů ve výpise uvedených je pak v této souvislosti zcela bezpředmětná a nelze z ní vycházet při hodnocení správnosti a zákonnosti postupu žalobce, respektive zadavatele.

Stěžovatel nesouhlasí ani s právním závěrem krajského soudu, že prokazování oprávnění k podnikání podle § 30 odst. 2 písm. c) zákona č. 40/2004 Sb. se děje mimo režim živnostenského zákona, neboť v zákoně není uveden žádný přímý odkaz a § 10 odst. 1 a 3 živnostenského zákona definuje „průkaz živnostenského zákona“ a nikoliv „průkaz oprávnění k podnikání“.

Dle stěžovatele je živnostenské podnikání zvláštní forma podnikání obecně a podnikatelé, jejichž předmět činnosti spadá do působnosti živnostenského zákona, jsou povinni strpět vyšší míru regulace ze strany státu. Podnikatelé, kteří podnikají v působnosti živnostenského zákona, nemohou být z působnosti tohoto zákona za žádných okolností vyňati a ve všech věcech, které se týkají jejich živnostenského podnikání, jsou vždy povinni postupovat v souladu s tímto zákonem. Živnostenský zákon se použije vždy a přímo a není třeba žádného zvláštního odkazu v jiné právní normě. Nelze proto v této souvislosti ani klást za vinu zadavateli, že nepoučil uchazeče o způsobu prokazování oprávnění k podnikání v případě živnosti, neboť ustanovení živnostenského zákona, tedy i § 10 odst. 4 tohoto zákona, jsou pro osoby provozující živnost bez dalšího závazné.

Stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalobce se ke kasační stížnosti stěžovatele nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud vázán rozsahem a důvody podané kasační stížnosti (ustanovení § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.), přezkoumal napadený rozsudek a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Svou námitku nesprávného posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení stěžovatel opírá o argumentaci, že výpis z živnostenského rejstříku není veřejnou listinou a dále stěžovatel v kasační stížnosti brojí proti závěru krajského soudu, že prokazování oprávnění k podnikání podle § 30 odst. 2 písm. c) zákona č. 40/2004 Sb. se děje mimo režim živnostenského zákona, neboť v zákoně není uveden přímý odkaz a ustanovení § 10 odst. 1 a 3 živnostenského zákona definuje „průkaz živnostenského oprávnění“ a nikoliv „průkaz oprávnění k podnikání“.

Ustanovení § 30 odst. 2 písm. c) zákona č. 40/2004 Sb. uvádí, že splněním kvalifikace se rozumí prokázání oprávnění k podnikání, včetně předložení výpisu z obchodního rejstříku či jiné evidence ne starší než 90 dnů, má-li v ní být uchazeč nebo zájemce zapsán podle zvláštních právních předpisů, oprávnění k podnikání může uchazeč nebo zájemce doložit ve stejnopise nebo v úředně ověřené kopii.

Dle ustanovení § 10 odst. 3 živnostenského zákona je průkazem živnostenského oprávnění:

a) živnostenský list osvědčující splnění podmínek stanovených tímto zákonem pro provozování živností ohlašovacích s údaji podle živnostenského rejstříku, do vydání živnostenského listu stejnopis ohlášení s prokázaným doručením příslušnému živnostenskému úřadu,

b) koncesní listina s údaji podle živnostenského rejstříku : do jejího vydání pravomocné rozhodnutí, jímž byla udělena koncese.

Odstavec 4 stejného ustanovení živnostenského zákona upravuje, že průkaz živnostenského oprávnění lze nahradit i osvědčením, které podnikateli vydá na jeho žádost živnostenský úřad.

Dle ustanovení § 60 odst. 5 živnostenského zákona lze na požádání z veřejné části rejstříku vydat úřední opis, výpis nebo potvrzení o určitém zápisu, popřípadě potvrzení o tom, že v rejstříku určitý zápis není. Z neveřejné části rejstříku tak lze učinit, osvědčí-li žadatel právní zájem.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou formy již žalobce oprávnění k podnikání prokazoval, a kterou žalovaný (stejně jako zadavatel i správní orgán I. stupně) zpochybnil.

K hlavní argumentaci stěžovatele, že výpis z živnostenského rejstříku není veřejnou listinou, soud zjistil následující :

Verejná listina je v českém právním řádu definována v zákoně č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů a také v zákoně č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů.

Občanský soudní řád ve svém ustanovení § 134 uvádí, že „Listiny vydané soudy České republiky nebo jinými státními orgány v mezích jejich pravomoci, jakož i listiny, které jsou zvláštními předpisy prohlášeny za veřejné, potvrzují, že jde o nařízení nebo prohlášení orgánu, který listinu vydal, a není-li dokázán opak, i pravdivost toho, co je v nich osvědčeno nebo potvrzeno.“

Správní řád obsahuje definici ve svém ustanovení § 53 odst. 3 a za veřejné listiny jsou ve správním řízení považovány listiny vydané soudy České republiky nebo jinými státními orgány nebo orgány územních samosprávných celků v mezích jejich pravomoci, jakož i listiny, které jsou zvláštními zákony prohlášeny za veřejné. Tyto listiny potvrzují, že jde o prohlášení orgánu, který listinu vydal, a není-li dokázán opak, i pravdivost toho, co je v nich osvědčeno nebo potvrzeno.

Zásadní rozdíl mezi listinou veřejnou a soukromou spočívá v důkazní síle veřejné listiny. U veřejných listin se uplatňuje vyvratitelná právní domněnka jejich pravosti a správnosti. Při činnosti státních a jiných veřejných orgánů se tedy vychází z předpokladu správnosti těchto listin až do okamžiku, než je prokázán opak. Nedokazuje se tedy jejich správnost, ale naopak jejich nesprávnost.

Z formulace definice veřejné listiny v občanském soudním řádu i ve správním řádu je patrné, že ne všechny listiny vydané v rámci činnosti státních orgánů je možno považovat za listiny veřejné. Listina by měla splňovat určité minimální formální a materiální předpoklady pro to, aby mohla být považována za veřejnou. O materiální stránce veřejné listiny hovoří sám zákon, že se jedná o nařízení nebo prohlášení orgánu, který listinu vydal.

Formální požadavek, a tedy podobu listiny zákon výslovně nezmiňuje. Listina by měla splňovat předpoklady jednotlivých zákonů kladené na formální stránku příslušné veřejné listiny, měla by z ní být patrna její autenticita (tzn. měla by být opatřena razítkem příslušného orgánu a podpisem osoby oprávněné jménem tohoto orgánu jednat).

Všechny orgány musí při vydání veřejné listiny jednat v rámci své pravomoci stanovené právními předpisy a při plnění jejich administrativně právní funkce.

Listina může získat veřejný charakter nejen díky orgánu, který ji vydal, ale také díky tomu, že je za veřejnou prohlášena zvláštním předpisem, respektive zákonem.

Za veřejnou listinu jsou zvláštním zákonem prohlášeny kromě živnostenského listu a koncesní listiny, např. i výpisy, opisy nebo kopie z katastrálního operátu. Uvedené listiny jsou vydávány přímo státními orgány v rámci jejich pravomoci, výslovné prohlášení veřejného charakteru těchto listin se může zdát nadbytečné na rozdíl od listin, které právní předpis prohlašuje za veřejné, aniž by byly vydány státním orgánem (např. notářské zápisy a jejich stejnopisy).

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že výpis z živnostenského rejstříku dle ustanovení § 60 odst. 5 živnostenského zákona je veřejnou listinou, neboť jde o listinu vydanou zákonem stanoveným orgánem v rámci své pravomoci a při plnění své administrativně právní funkce, osvědčující či potvrzující určité skutečnosti a je vydána ve formě, kdy je z ní patrna její autenticita

(je opatřena razítkem příslušného orgánu a podpisem osoby oprávněné jménem tohoto orgánu jednat).

Z tohoto důvodu se při posuzování první otázky Nejvyšší správní soud neztotožnil s argumentací stěžovatele, že výpisu z živnostenského rejstříku nesvědčí presumpce správnosti, neboť není veřejnou listinou.

Stěžovatel dále napadá závěr krajského soudu, že prokazování oprávnění k podnikání podle § 30 odst. 2 písm. c) zákona č. 40/2004 Sb. se děje mimo režim živnostenského zákona, neboť v zákoně není uveden přímý odkaz a § 10 odst. 1 a 3 živnostenského zákona definuje „průkaz živnostenského zákona“ a nikoliv „průkaz oprávnění k podnikání“ a tvrdí, že žalobce byl při prokazování oprávnění k podnikání povinen postupovat v souladu s živnostenským zákonem a požadavek zadavatele splnit předložením živnostenského listu (či jeho úředně ověřené kopie), a nebo osvědčení dle ustanovení § 10 odst. 4 živnostenského zákona, neboť dle stěžovatele pouze tyto doklady označuje živnostenský zákon za způsobilé prokázat existenci živnostenského oprávnění jako zvláštní formy oprávnění k podnikání.

Stěžovatel má za to, že jeho závěrům svědčí i jazykový výklad § 30 odst. 2 písm. c) zákona č. 40/2004 Sb., podle kterého je nutné oprávnění k podnikání „prokázat“, a tedy je zde jednoznačný lingvistický odkaz mimo jiné i na § 10 odst. 3 a 4 živnostenského zákona, který definuje „průkazy“ živnostenského oprávnění. Oprávnění k podnikání nemůže být předmětem pouhého „dokazování“ jakoukoliv listinou, která pro zadavatele postaví materiálně na jisto“, že údaje v ní uvedené jsou správné a pravdivé, nýbrž je předmětem „prokazování“, které je nutno v této souvislosti chápat jako „terminus technicus“.

K posuzované otázce krajský soud v odůvodnění rozhodnutí uvedl:

Pokud jde o otázku, zda je lege skripta předepsána konkrétní forma, jak prokázat oprávnění k podnikání, pak soud především nepokládá za zákonnou aplikaci živnostenského zákona a neztotožňuje se tak s podstatou hmotněprávní argumentace žalovaného, resp. správního orgánu I. stupně žalovaným převzatou. Jednak ustanovení § 10 odst. 1 a 3 živnostenského zákona definují „průkaz živnostenského oprávnění“ (jde o oprávnění provozovat živnost), nikoli „průkaz oprávnění k podnikání“ ve smyslu § 30 odst. 2 písm. c) zákona, neboť posléze uvedený pojem je nepochybně pojmem širším. Zabírá totiž pro účely prokázání kvalifikace i prokázání jiného oprávnění než provozovat živnost. Kromě toho ze zákona ani ze živnostenského zákona nevyplývá žádné pravidlo jež by nasvědčovalo tomu, že by způsob prokázání oprávnění k podnikání podle živnostenského zákona specifikovaný v živnostenském zákoně měl být využit i mimo režim živnostenského zákona, tj. v zadávacím řízení uskutečněném v režimu zákona. Nadto živnostenský zákon v § 10 ani v jiném ustanovení výslovně neomezuje jiné způsoby prokázání oprávnění k podnikání podle živnostenského zákona na případy, jež přesahují působnost živnostenského zákona.

Není-li konkrétní forma způsobu prokázání oprávnění k podnikání předepsána v § 30 odst. 2 písm. c) ani v jiném ustanovení zákona, pak je předně na samotném zadavateli, aby za podmínek podávaných z § 30 odst. 3 zákona, zejména s ohledem na věcný charakter veřejné zakázky konkretizoval doklady, jejichž předložením bude požadavek na prokázání oprávnění k podnikání splněn. Nespecifikuje-li tyto doklady ani zadavatel, pak platí, že podmínku prokázání oprávnění k podnikání je třeba ze strany dodavatel splnit vždy (i když dodavatel v obchodním rejstříku zapsán není), a to v zásadě jakýmkoliv způsobem starším pro zadavatele najisto, že příslušný dodavatel oprávněním k podnikání nezbytným pro uskutečnění zadavatelem poptávaného plnění disponuje. Nejčastějším (a z pohledu průkazní způsobilosti vždy nejjistějším) v úvahu přicházejícím způsobem prokázání oprávnění k podnikání v žalobcově situaci může být sice předložení výpisu z obchodního rejstříku v kombinaci s dokladem o oprávnění k podnikání podle § 10 odst. 3 živnostenského zákona, tato kombinace však není nezbytná, nadto nejsou a priori vyloučeny ani jiné způsoby mající z pohledu

žadavatele objektivně obdobnou materiální průkazní hodnotu jako doklad o oprávnění k podnikání podle § 10 odst. 3 živnostenského zákona.

Ze shora uvedeného vyplývá, že podniká-li příslušný dodavatel v režimu živnostenského zákona, je-li do živnostenského rejstříku zapsána toliko osoba disponující oprávněním k podnikání podle živnostenského zákona, obsahuje-li výpis ze živnostenského rejstříku údaje způsobilé prokázat oprávnění dodavatele ke konkrétní podnikatelské činnosti (a sice v části, v níž je rejstřík podle § 60 odst. 3 živnostenského zákona veřejným seznamem), nespécifikoval-li zadavatel ve výzvě k jednání, jež tu má materiálně povahu oznámení zadávacího řízení podle § 30 odst. 3 zákona, konkrétní způsob prokázání oprávnění k podnikání, a není-li zvláštního důvodu k pochybnostem o aktuálnosti údajů obsažených ve výpisu ze živnostenského rejstříku (takové pochybnosti zadavatel, správní orgán I. stupně ani žalovaný nevyjádřili), pak konstrukce podávaná z § 30 odst. 2 písm. c) zákona s přihlédnutím k významu prokázání oprávnění podnikání v zadávacím řízení, jak byl shora soudem vyložen, nevylučuje prokázání oprávnění k podnikání samotným výpisem ze živnostenského rejstříku. Zákon je tu třeba v této otázce (už při tak administrativně komplikované zadávací proceduře) interpretovat především funkčně, nikoliv formalisticky s dovozováním pro účastníky zadávacích řízení těch nejkomplicovanějších postupů.

Nejvyšší správní soud zjistil, že krajský soud v odůvodnění svého rozhodnutí nevycházel ze závěru, že prokazování oprávnění k podnikání podle ustanovení § 30 odst. 2 písm. c) zákona č. 40/2004 Sb. se děje mimo režim živnostenského zákona, jak tvrdí stěžovatel, ale pouze konstatoval, že „...Kromě toho ze zákona ani ze živnostenského zákona nevyplyvá žádné pravidlo jež by nasvědčovalo tomu, že by způsob prokázání oprávnění k podnikání podle živnostenského zákona specifikovaný v živnostenském zákoně měl být využit i mimo režim živnostenského zákona, tj. v zadávacím řízení uskutečněném v režimu zákona. Nadto živnostenský zákon v § 10 ani v jiném ustanovení výslovně neomezuje jiné způsoby prokázání oprávnění k podnikání podle živnostenského zákona na případy, jež přesahují působnost živnostenského zákona.“

Závěr krajského soudu, že „..., obsahuje-li výpis ze živnostenského rejstříku údaje způsobilé prokázat oprávnění dodavatele ke konkrétní podnikatelské činnosti ..., pak konstrukce podávaná z § 30 odst. 2 písm. c) zákona s přihlédnutím k významu prokázání oprávnění podnikání v zadávacím řízení, ..., nevylučuje prokázání oprávnění k podnikání samotným výpisem ze živnostenského rejstříku.“, tak není v rozporu s argumentací stěžovatele, že podnikatelé, kteří podnikají v působnosti živnostenského zákona nejsou z působnosti tohoto zákona vyňati a ve věcech týkajících se živnostenského podnikání postupují v souladu se živnostenským zákonem.

S ohledem na již výše učiněný závěr, že výpis z živnostenského rejstříku dle ustanovení § 60 odst. 5 živnostenského zákona je veřejnou listinou, které svědčí předpoklad pravosti a správnosti, Nejvyšší správní soud nemohl přisvědčit ani argumentaci stěžovatele jazykovým výkladem ustanovení § 30 odst. 2 písm. c) zákona č. 40/2004 Sb.

Závěrem Nejvyšší správní soud uvádí, že požadavky na splnění kvalifikace podle odst. 2 ust. § 30 zák. č. 40/2004 Sb. měl zadavatel podle odst. 3 téhož ustanovení včetně dokladů požadovaných k jejich prokázání uvést v oznámení zadávacího řízení.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že v dané věci neshledal stěžovatelem tvrzenou nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a po přezkoumání kasační stížností napadeného rozhodnutí tak dospěl k závěru, že kasační stížnost stěžovatele není důvodná. S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.) a Nejvyššímu správnímu soudu nejsou známy důvodně vynaložené náklady řízení žalobce, neboť žalobce nepodal ani vyjádření ke kasační stížnosti stěžovatele a náklady neúčtoval, proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že žalobci se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. ledna 2008

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu